

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**COLLAR
DE CRANIS
ESQUERDES
PARRACS
ENDERROCS** *de Carles Santos
i Jordi Oriol a partir
de Joan Brossa*

Epicentre
Brossa

Sala Tallers
11/05/17 — 21/05/17
Espectacle vinculat a l'Epicentre Brossa
#esquerdesparracsenderrocs

Informació pràctica

Sala Tallers

11/05/17 — 21/05/17

Espectacle vinculat a l'Epicentre Brossa

#esquerdesparracsenderrocs

Horaris:

De dimecres a dissabte: 20 h

Diumenge: 18 h

Durada:

90 minuts

Edat recomanada:

A partir de 16 anys

Preu:

— Preu general: 19 €.

— Preu 50%: 9,5 €. Dimecres, dijous, dissabte tarda i diumenge: joves de fins a 35 anys i aturats. Tots els dies: Carnet Jove. Cal presentar l'acreditació corresponent.

— Preu especial: 16 €. Compra abans de l'estrena, dia de l'espectador (dimecres), abonats TNC (entrades fora d'abonament), grups (+10 persones), +65 anys, discapacitats i famílies nombroses i monoparentals. Divendres i dissabte nit: joves de fins a 35 anys i aturats. Cal presentar l'acreditació corresponent.

— Servei educatiu: 9,5 €. Centres educatius en funcions escolars i de públic en general. Cal presentar l'acreditació corresponent.

Gira de l'espectacle

Dia: 01/06/2017

Hora: 21 h

Lloc: Centre d'Osona de l'Institut del Teatre, Vic

Dia: 08/06/2017

Hora: 21 h

Lloc: Centre del Vallès de l'Institut del Teatre, Terrassa

Epicentre patrimonial Brossa

Enguany és la quarta temporada que el Teatre Nacional de Catalunya dedica un epicentre patrimonial a un determinat autor o gènere teatral amb la finalitat de recuperar-ne la vigència i acostar els espectadors d'avui a algunes figures clau per entendre el teatre català modern.

Temporada 2016-2017: *Epicentre Brossa, variacions i varietats*

Temporada 2015-2016: *Epicentre Guimerà*

Temporada 2014-2015: *Epicentre L'origen de l'oblit. El teatre català durant el primer franquisme*

Temporada 2013-2014: *Epicentre Pitarra*

L'epicentre patrimonial de la temporada 2016-2017 girarà entorn de la figura i l'obra de Joan Brossa, un dels creadors més eclèctics del panorama amb una extensa producció, tant literària com plàstica. En aquest sentit, doncs, el TNC amb la col·laboració de la Fundació Brossa, el MACBA i altres entitats organitzen un seguit d'espectacles i d'activitats en el marc del cicle *Brossa, variacions i varietats*.

Si hi ha algú que hagi transformat en profunditat les estructures estètiques de la cultura catalana contemporània, aquest és sens dubte Joan Brossa. El seu llegat depassa de llarg el record més o menys explícit de les seves obres, i afecta directament el nervi de les principals transformacions de l'últim mig segle en la concepció i plasmació dels nous llenguatges creatius.

Una mirada transversal sobre Brossa, que tingui en compte totes les disciplines que va conrear, ens ajudarà a comprendre millor la seva rabiosa actualitat.

Activitats de l'Epicentre patrimonial Brossa:

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA

Espectacle

ESQUERDES PARRACS ENDERROCS

Espectacle que ofereix a l'espectador una mirada d'avui sobre Joan Brossa. Carles Santos i Jordi Oriol conduiran els joves creadors de l'IT Teatre (la nova companyia de graduats en arts escèniques de l'Institut del Teatre) i de l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya) a la recerca de Brossa, del seu llegat essencial i de la seva extemporània proposta de futur.

11-21/05/17, Sala Tallers

Taller del Servei educatiu

Vers a vers, a partir de Joan Brossa

Els alumnes participants s'acostaran al poema *La gàbia del llenguatge* de la mà de l'actriu Anna Alarcón.

19-20/04/17, Sala Petita

Instal·lació interactiva i sensorial

No em va fer Joan Brossa

Durant trenta minuts, l'espectador farà un recorregut per una superfície rectangular alçada amb gran densitat d'objectes i mecanismes que produeixen so i música d'acord amb la lògica de la poesia de Brossa i a la manera de Cabosanroque.

Amb la col·laboració del COIET (Centre Ocupacional i Especial de Treball) i el suport de la Fundació Joan Brossa i l'ICEC.

Del 4/05/17 - 11/06/17, vestíbul principal

Producció: Cabosanroque, Teatre Nacional de Catalunya i Temporada Alta, amb la col·laboració de la Institució de les Lletres Catalanes.

Espectacle

Creació de Sergio Blanco a partir de Joan Brossa

El dramaturg i director teatral uruguaià Sergio Blanco, guardonat amb nombrosos premis de teatre internacionals, escriurà i oferirà, en primera persona, la seva visió personal sobre la figura i l'obra de Joan Brossa. Amb el suport de la Fundació Joan Brossa.

15/05/2017 a les 21 h. Sala Tallers.

Producció. Setmana Barcelona Poesia – Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona.

Publicació

Opuscle Brossa, variacions i varietats

Paral·lelament a totes les activitats de l'epicentre es publicarà un recull de nous materials sobre la figura i l'obra de Brossa que contribueixin a promoure noves claus de lectura contemporànies. La Fundació Joan Brossa ha fet l'assessorament bibliogràfic.

ATENEU BARCELONÈS

Conversa

Conversa entre Carles Santos i Jordi Oriol

Conversa entorn de la figura i de la producció de Joan Brossa.

23/05/2017. 19 h. Ateneu Barcelonès.

CAN MANYÉ

Exposició temporal

A escena. Personatges brossians

Comissariada per Judith Barnés i Glòria Bordons de la Fundació Joan Brossa en el marc de la iniciativa 'Espais de poesia', la mostra posa de manifest com el teatre és present a tota l'obra de Joan Brossa.
05/05/2017 - 28/05/2017. Can Manyé. Espai d'Art i Creació (Alella).

FILMOTECA DE CATALUNYA

Projeccions

Imatges intermitents i *Hellzapoppin*

Muntatge fet a partir de les paraules de Joan Brossa a la revista 'Arc Voltaic' en què explicava les imatges o seqüències cinematogràfiques que l'havien marcat. Joan Minguet i Felix Fanés van fer un muntatge a partir de l'entrevista en el qual es fa palès la preferència del poeta per un cinema no narratiu i per una poètica visual connectada amb el surrealisme.

14/09/17 i 15/09/17

FUNDACIÓ ANTONI TÀPIES

Diàleg

El barber d'en Brossa

Diàleg desimbolt entre Josep Vilaseca, barber de Joan Brossa i d'Antoni Tàpies, i Carles Guerra, per donar testimoni de les seves anècdotes viscudes durant 17 anys amb Joan Brossa.

16/05/2017 - 17/05/2017. 19 h. Teatre Nacional de Catalunya. Magatzem.

Producció. Teatre Nacional de Catalunya i Fundació Antoni Tàpies.

Obres parateatral d'Oriol Vilanova

H i Adéu

Dues obres parateatral, amb textos d'Oriol Vilanova, al voltant de la ruïna: *Adéu*, sobre la ruïna del museu i *H*, sobre la ruïna del llenguatge.

18/05/2017 i 19/05/2017. 19 h. Fundació Antoni Tàpies. Espai expositiu. Sessió doble.

Producció. Teatre Nacional de Catalunya i Fundació Antoni Tàpies.

Exposició

Notes de Joan Brossa

Aquesta exposició inclou una sèrie de vuit notes manuscrites de Joan Brossa adreçades a la seva companya, Pepa llopis.

Fins al 25 de setembre. Fundació Antoni Tàpies.

FUNDACIÓ JOAN BROSSA

Ruta poètica

La quarta dimensió, de Joan Brossa

Ruta poètica, visual, teatral i urbana a càrrec dels Pirates Teatre.

13/05/17, d'11 a 13 h, Barri de Sant Gervasi. Punt de trobada: plaça Molina

Presentació

Poesia escènica de Joan Brossa

Presentació dels nous volums dedicats a les accions musicals, les òperes i els ballets on la coordinadora de la publicació, Gloria Bordons, moderarà l'acte i explicarà en quin estat es troba el projecte.

22/05/2017. Teatre Nacional de Catalunya. Vestíbul de la Sala Petita.

FUNDACIÓ JOAN MIRÓ

La Fundació Joan Miró recordarà el vincle que va existir entre Joan Miró i el poeta a través de petites mostres de la seva obra. Selecció de poemes, exposicions fotogràfiques i presentació de l'objecte *El pes del color*.
Diferents espais.

FUNDACIÓ VILA CASAS

Diàleg

Diàleg entre l'artista plàstic Joan-Pere Viladecans i el músic Jordi Sabatés.
Mirada sobre la col·lecció de Can Framis tot seguint les pègtes de Dau al Set i Brossa.
19/05/17, 17 h, Museu Can Framis

LA SECA ESPAI BROSSA

Espectacle

Diumenge

Comèdia en un acte amb pròleg i un epíleg. Indaga en els gèneres tradicionals a través d'uns personatges que fugen de la rutina i entren sobtadament en una mena de "terra de meravelles". Es tracta d'una comèdia amb referents surrealistes en què plana l'atmosfera de la Barcelona "dels 60".

19-21/05/17.

Producció. La Seca Espai Brossa.

En el marc d'aquest espectacle s'organitzaran diverses activitats paral·leles.

Festival

BarriBrossa 2017

14a edició del BarriBrossa. Joan Brossa en els límits del teatre. Poesia, teatre i carnaval.
09-16/05/17, Diferents espais i equipaments culturals del districte de Ciutat Vella.

MACBA

Exposició

Poesia Brossa

Revisió del treball de Joan Brossa, des dels primers llibres fins a les darreres recerques plàstiques, tot travessant el teatre, el cinema, la música, les arts d'acció i els gestos dels quals fou pioner.

20/09/17 - Febrer 2018

Comissariat: Teresa Grandas i Pedro G. Romero

~~COLLAR DE CRANIS~~
ESQUERDES PARRACS
ENDERROCS

de Carles Santos i Jordi Oriol,
a partir de Joan Brossa

11/05/17
— 21/05/17

Epicentre
Brossa

El Teatre Nacional de Catalunya es troba amb IT Teatre, la nova companyia de graduats en arts escèniques de l'Institut del Teatre i amb l'Escola Superior de Música de Catalunya per oferir a l'espectador una mirada d'avui sobre Joan Brossa. Carles Santos i Jordi Oriol conduiran aquests joves creadors a la recerca de Brossa, del seu llegat essencial i de la seva extemporània proposta de futur.

Després del procés de creació i d'assajos, *ESQUERDES PARRACS ENDERROCS* és el títol definitiu de l'espectacle que, inicialment, s'havia titulat *Collar de cranis (Varietats a la Brossa)*.

ESQUERDES PARRACS ENDERROCS
de Carles Santos i Jordi Oriol a partir de Joan Brossa

Direcció

Carles Santos
Jordi Oriol

Il·luminació

Quico Gutiérrez

So

Guillem Llotje

Ajudanta de direcció

Anna Llopart

IT Teatre₁

Interpretació

Arnau Armengol
Anna Berenguer
Ferran Echegaray
Jordi Font
Blanca García
Berta Graells
Mirena Nafarrate
Ireneu Tranis
Berta Vidal

Escenografia i vestuari

Clàudia Vilà
Joana Martí

Direcció i dramaturgia

Daniel Monterroso

Coordinació IT Teatre

Ramon Simó
Pepelú Guardiola

Coordinació d'escenografia i vestuari

Montse Amenós

Coordinació d'interpretació

Muntsa Alcañiz

Servei de graduats de l'Institut del Teatre

Mireia Siles

ESMUC₂

Composició
Bernat Giribet Sellart
José Mora González

Músics
Clara Canimas (fagot)
Álvar Rosell Martin (clarinet)
Julia Real Babí (oboè)

Coordinadors (professors de l'ESMUC)
Fèlix Pastor
Ramon Torramilans

Equip tècnic de la gira: luminotècnia, so i maquinària escènica

Alumnes en pràctiques de l'ESTAE (Escola Superior de Tècniques de les Arts de l'Espectacle)

Esther Porcel
Javier M. Castrillón
Carlos Álvarez
Dídac Mariné
Pablo Gómez

Tutors
Guillem Llotje
Laura Gutiérrez

Coordinació tècnica
Laura Gutiérrez

Producció

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona i Teatre Nacional de Catalunya amb la col·laboració de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC).

¹ El projecte pedagògic IT Teatre ofereix als graduats en Arts Escèniques de l'Escola Superior d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre, com a part última de la seva formació, la possibilitat de treballar en una creació artística professional vinculada a les formes contemporànies de l'espectacle i la seva representació en teatres públics o privats del circuit habitual d'exhibició.

² L'ESMUC aposta per la col·laboració amb les diferents institucionals culturals de Catalunya per oferir la possibilitat a l'alumnat del centre de participar en activitats professionalitzadores en contacte amb el públic. Aquesta participació s'integra en la formació extracurricular que reben els estudiants de l'ESMUC.

Carles Santos i Jordi Oriol, directors de l'espectacle

Espectador, mira això:

Un bon dia ens demanen d'ajuntar-nos, de crear un espectacle a quatre mans. A quatre orelles. A quatre ulls. I a consciència que les dues mirades són inevitablement diferenciades. Per generació, per referència i experiència. Però, sobretot, per complicitat amb l'objecte d'incumbència: l'obra de Joan Brossa. L'una mirada verge; l'altra impura. L'una verda i l'altra madura. I vet aquí que, sense haver estat premeditat, la peça s'estructura en dues parts que dialoguen, que s'inclouen. La primera es mira de fit a fit Brossa, hi parla directa; mentre que l'altra s'hi refereix amb al·lusions i indirectes, a través de la mirada primera.

I mira...

Brossa, doncs, n'és el pretext, el combustible, la semença. Però el context n'ha estat el material humà: la companyia d'intèrprets i d'escenografia i de direcció creada per a l'ocasió. Aquest n'ha estat el veritable eix vertebrador i d'unió que ens ha dat a ambdós (habituat a un equip conegut i afí) un entorn gratament fètil, veritable clau de les esquerdes, els parracs i els enderrocs.

Mirat així... qui mira a qui?

Un mira de mirar Brossa. L'altre mira de mirar Brossa a través de la mirada de l'un. I el següent mira de mirar Brossa a través de l'altre que mira la mirada de l'un respecte Brossa. Tot això podria ser un mer joc de miralls, d'il·lusionisme, o –mirant prim– un simple joc de paraules. Però la paradoxa és que aquí i ara, l'únic que compta, el més important, és la teva mirada.

Xavier Albertí, director artístic del TNC

Si hi ha algú que hagi transformat en profunditat les estructures estètiques de la cultura catalana contemporània, aquest és sens dubte Joan Brossa. El seu llegat depassa de llarg el record més o menys explícit de les seves obres, i afecta directament el nervi de les principals transformacions de l'últim mig segle en la concepció i plasmació dels nous llenguatges creatius.

L'obra de Brossa és una xarxa vastíssima on tots els fils s'entrecreuen sense establir jerarquies entre gèneres ni prioritats estètiques. El seu art es troba sempre en construcció, i és un procés més que no pas un mitjà en si mateix. Les realitats que retrata i critica són sempre múltiples. Es presenten alliberades de les jerarquies amb què els nuclis de «poder» —social, econòmic, cultural— construeixen els seus discursos i les seves prioritats.

Una mirada transversal a l'hora d'acostar-nos a Brossa, que tingui en compte totes les disciplines que va conrear, ens ajudarà a comprendre millor la seva rabiosa actualitat.

Quan obrim alguna de les seves portes a l'atzar, tant ens podem topar amb una sextina d'Arnaut Daniel —el trobador occità famós per l'elitisme del seu «trobar clus»—, com amb alguna manifestació popular de la societat de masses —des de la teatralitat de Pitarra fins a les varietats d'un nou món de l'espectacle, i els seus fregolismes, striptease o jocs de mans.

Així, Brossa assumeix i s'enfronta amb una coherència colossal a les incerteses de la contemporaneïtat, i el seu llegat és sens dubte una de les set meravelles de la cultura catalana, que manté relacions estretíssimes amb una pluralitat de capítols determinants de la nostra identitat cultural, que no sempre han acabat descansant en els nostres panteons nacionals.

Víctor Molina i Ferran Dordal, «El postteatre i altres adulteracions», pròleg a l'edició de *Poesia escènica VIII: Postteatre i teatre de carrer* de Joan Brossa. Arola Editors, 2014.

Adulterar prové del llatí *ad* (cap a un lloc, a prop de) i *ulter*, de *alter* (un altre), i per tant significa «el fet de dirigir-se cap a un altre», o «el fet d'apropar-se a un altre».

Podríem assenyalar, com una opinió generalment consensuada, que l'obra de Joan Brossa se situa als antípodes del classicisme i del purisme, i que és aliena al caràcter monumentalista i a la vocació canònica. És una obra híbrida, experimental, i mixta; la seva heterogènia versatilitat desactiva tota severitat canònica. Perquè més que constituir un cànon, la disposició de les seves refulgents obres en la cultura actual del nostre país el que fa és crear un camp de forces: un vigorós teixit d'emanació i d'adherència poètiques. Sabem que les seves polifacètiques ressonàncies es propaguen a vegades de manera implícita i ignota, però de manera múltiple i incisiva, en territoris artístics tan diversos com les arts plàstiques, la poesia sonora i visual, les instal·lacions, l'univers circense, el teatre, la literatura, o el món dels titelles. El seu ressò és múltiple i intempestiu, perquè la seva veu originària també ho és. Ens trobem, doncs, davant d'un camp magnètic no només capaç d'atraure i de concentrar el sentit de moltes pràctiques artístiques posteriors, com si fos un centre gravitacional estètic, sinó que també és un camp poètic que s'expandeix horitzontalment, de manera lliure, a la recerca constant de noves i inesperades relacions amb altres manifestacions artístiques. La seva veu i la seva mirada són agosaradament adúlteres; sense recels ni temors, vindiquen la seva pròpia alteritat.

La relació que la seva veu i la seva mirada mantenen amb el teatre també és d'aquesta mena. I no és estrany, per tant, que la seva obra reveli, dins del camp teatral obertament contemporani, una implícita i fascinant confrontació amb algunes de les línies de discussió més urgents dels nostres dies. Ho fa radicalment i substancialment en les seves peces més experimentals recollides sota el títol de *Postteatre*. El prefix que confereix sentit a aquest *Postteatre* segurament ens resulta molt més familiar avui en dia que en l'època en què aquestes obres van ser escrites. Sobretot si tenim en compte que en els últims anys (almenys en el context europeu) aquest prefix s'ha convertit en un recurs de legitimació terminològica, destinat a donar fe i testimoni de l'època en què es considera que estem vivint. S'ha parlat, i se segueix parlant, d'una època del «post-humanisme», dels conceptes «post-heroic» i «post-industrial», i sovint se'ns ha donat peu a discutir sobre el «post-estructuralisme», el «postcomunisme» o el «post-racionalisme», a través d'una llarga llista de termes i conceptes que inexorablement semblen desembocar en la noció global de «postmodernisme», o «post-modernitat». No és aquest el lloc per reprendre la discussió sobre la suposada posterioritat de la postmodernitat. El que sí que resulta important subratllar és que el *Postteatre* de Joan Brossa, més enllà de les coincidències terminològiques, s'erigeix com a puntal genealògic d'una discussió sobre un tipus de teatralitat esmunyedissa, mulata, complexa i variada, molt més present en els nostres dies que en el moment en què aquestes obres foren escrites. Es tracta d'una teatralitat que transforma els seus propis elements decisius en espais d'articulació, d'exploració i de copiositat.

I és en la discussió sobre la nova teatralitat, una discussió per la qual circulen nous termes com *teatre postdramàtic*, *drama rapsòdic*, *teatre postespectacular*, *teatre relacional*, o *impersonatge* entre d'altres, on ens adonem que el terme postteatre — introduït per Brossa a mitjan segle xx — comparteix el mateix espai interrogatiu amb tots aquests conceptes molt més recents. En aquest sentit és especialment significatiu que

José Antonio Sánchez, en el seu pròleg a l'edició castellana de l'avui imprescindible *Postdramatisches Theater*, de Hans-Thies Lehmann, es recordi de Brossa: «Así, en el título mismo del libro resuena el término acuñado en los años cuarenta por Joan Brossa, que denominó *Postteatro* a una serie de obras que cuestionaban la relación jerárquica entre el texto y la escena y entre la escena y la platea, y cuya dramaturgia de imágenes, heredera del surrealismo, anunció desarrollos posteriores tanto en el ámbito de la poesía visual como de la creación escénica y performativa.»¹

En aquest merescut i pertinent recordatori, José Antonio Sánchez assenyala allò que segons el seu parer és el tret primordial del *postteatre*: el qüestionament de la jerarquia teatral convencional. Sánchez adverteix també els tres àmbits en els quals aquesta interpel·lació es manifesta. En primer lloc, la relació entre l'escena i el text (les peces de *Postteatre* no mantenen una relació unilineal entre el text i la posada en escena, tampoc no existeix una relació jeràrquica del text respecte als altres elements escènics, sinó que és l'activitat performàtica la que vertebrava l'obra); a continuació, esmenta la relació entre l'escena i la platea (potser una de les característiques més importants de la proposta de Brossa és eliminar la separació entre escena i públic); i en tercer lloc, la presència d'una dramàrgia d'imatges (bona part de les peces del *Postteatre* poden ser enteses com assajos d'escenificació d'un material propi dels poemes visuals). Són tres impugnacions al teatre convencional que arriben als nostres dies encara plenes de suggeriments i vitalitat. Acostar-nos a aquestes obres avui en dia ens ofereix el privilegi de poder visualitzar per una banda el caràcter revolucionari i intempestiu que suposà la seva escriptura a mitjan segle xx, i per l'altra la vigència i vigor dels seus plantejaments en el conjunt dels debats teòrics i pràctics de la cultura i el teatre contemporanis. [...]

Cal recordar, però, que Brossa no formula les seves possibilitats teatrals amb les mateixes eines conceptuals que utilitzem en l'actualitat. És gràcies al seu ímpetu interrogatiu i qüestionador, i per descomptat a la seva pròpia intuïció creativa, que és capaç d'arribar a formular una autèntica alteritat teatral, i ho fa, sobretot, a partir de la seva experiència en el món de la poesia. És veritat, i sol repetir-se tot sovint, que la poesia escènica de Brossa és fonamentalment poètica, i que per tant respon al mateix univers que la resta de la seva poesia. Les estratègies que emprava en l'elaboració de les seves peces *postteatrals* són correlats de les estratègies emprades en l'elaboració de les seves poesies.

Com és ben sabut, allò primordial de la poesia visual –i la de Brossa en aquest aspecte resulta exemplar– és la posada en escena del significant. Brossa escenifica tots els aspectes dels seus significants poètics. Ho fa en l'àmbit del signe mateix, en la tipografia, en la seva dimensió espacial, en la fragmentació dels seus caràcters; els emmascara, els inverteix, a vegades en projecta una ombra o un eco que poden arribar a qüestionar-los, a rebatejar-los, etcètera. Doncs el mateix succeeix amb les peces que conformen el seu *Postteatre*, la característica primordial de les quals també consisteix en la posada en escena dels seus mitjans i de les seves formes. A més, hem de recordar que una característica important i reveladora dels poemes visuals de Brossa, i no tan sols pròpia dels seus *poemes objecte*, és que prescindeixen del marc. En tot cas, no es tracta d'obres que es quedin isolades o tancades, sinó que resten obertes, i es tornen centrífugues.

¹ José Antonio Sánchez, «Para una lectura postteatral de Teatro posdramático», Introducció a Hans-Thies Lehmann, Teatro posdramático. Murcia: CENDEAC, 2013, p.23.

Transcendeixen la seva entitat aïllada i es barregen amb la tridimensionalitat quotidiana del món real, sense perdre per això la seva individualitat, una individualitat infectada amb el soroll, el cos, i la percepció de l'espectador, una identitat que, per tant, queda peculiarment adulterada. Una operació anàloga es produeix en els seus poemes escènics pertanyents al *Postteatre*, on prescindeix del seu marc corresponent, el marc teatral, suprimint així l'escenari i tot l'edifici teatral. D'aquesta manera crea un teatre sense teatre, un teatre desterritorialitzat, un teatre que ha d'errar, que ha d'anar més enllà del teatre, envers un altre llindar d'experiència artística, a la recerca d'un món postteatral tan previsible com improbable. En prescindir de l'escenari i de l'edifici teatral en el seu conjunt, queda abolida també la separació entre públic i escena, i el públic es troba, de manera ineludible, inoculat en el mateix acte teatral. Desposseït de la platea, el seu refugi impersonal, l'espectador es veu contaminat de singularitat i de teatralitat, i esdevé així protagonista. Aquesta «contaminació» de la qual parlem pot ser identificada com un altre espai de contacte de l'obra brossiana amb les experiències creatives contemporànies, que podria connectar amb allò que a partir dels anys 90 del segle passat s'ha conegut com a «estètica relacional», una estètica que crea un dispositiu de relacions entre els espectadors, i accentua, per tant, la dinàmica col·laboracionista entre els participants i no tant l'objecte artístic per si mateix.

Tots els significants teatrals són posats en qüestió en aquests poemes postteatrals. Ja des de l'escriptura, Brossa escenifica no només l'espai contenidor, sinó també els intèrprets, el públic, l'acció escènica, i l'obra mateixa. Però resulta indubtable que, d'entre tots els seus jocs recreatius d'escenificació, el principal –o almenys el més determinant en termes caracterològics– és el que correspon a l'entorn, al continent teatral. Prescindir d'aquest continent és, en primer lloc, prescindir de la forma teatral que aquest continent implica, però també suposa prescindir de la seva continuïtat en el contingut. És per aquest motiu que es pot dir que Brossa imprimeix a cadascun d'aquests poemes escènics una doble desterritorialització. No només l'aparta del seu escenari físic, per la qual cosa ha de crear ara un altre tipus d'espai d'acció, sinó que també l'intoxica amb el públic, un públic al qual ha de seguir o interferir de vegades, un públic que germina l'entorn on succeeix l'acció, el suscita com a acte, i el conclou com a esdeveniment. Amb aquestes peces, Brossa confereix tant al teatre com al públic d'una naturalesa nòmada. I, com diu José Antonio Sánchez, altera la jerarquia tradicional del teatre. La teatralitat postteatral es distribueix multidireccionalment. Ja no es pot pensar com una piràmide que opera des de dalt de l'escenari cap a la platea, sinó com un esdeveniment disseminat.

El *Postteatre* de Brossa es troba inserit en habitacions de cases privades. Però, amb aquest singular emplaçament, s'opera una nova alteració: la de les habitacions mateixes, que veuen modificada la seva funció primigènica. Es converteixen en espais adulterats, espais d'articulació entre el món privat (com a densitat de l'espai real que són) i el món públic (com a densitat del seu caràcter teatralment funcional en què es converteixen). I és que en el *Postteatre*, l'*habitus* de l'habitació deixa d'existir per donar pas a allò inhabitual, ja que Brossa disposa en aquestes peces una modificació de l'acte d'habitar. Amb l'acció inserida, l'habitació mateixa també es torna creació poètica, volumètrica i tridimensional. Perquè el *Postteatre* no és un teatre arquitectònic, sinó que atén a la forma en com els gestos dels seus personatges i els gestos del públic construeixen o «arquitecturen» de nou l'espai en què succeeix l'acció. Així, el públic i els intèrprets transiten per aquests espais com el *flâneur* benjamineà, que amb el seu deambular habita una ciutat, i d'aquesta manera li dóna un sentit que aquesta per si mateixa no tenia. [...]

MOLTES GRÀCIES!

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

 CaixaBank

 Sabadell
Fundació

FUNDACION
ACS

Benefactors

Agrollmen^{TI}

Coca-Cola

Cualtis

Llramona

LA VANGUARDIA

3

CATALUNYA
RÀDIO

Col·laboradors

 RED
ELÉCTRICA
DE ESPAÑA

 SOLAN
DE CABRIS

 LACOSTE

 abertis

Catalunya
DENOMINACIÓ D'ORIGEN

 COMSA
CORPORACIÓN

 Port de Barcelona

 MARC MARTÍ

serunion

STERIORENT
Esdeveniments | Serveis audiovisuals

ESTEVE

 CANDELAS

 el Periódico

 NORRIS
CAJA ROJA

EL PUNT AVUI+

MONTIBELLO
EXPERIENCE BEAUTY

a
ARA.CAT

RAC 1